

אני גם כואב את צרותיו של משה האברך, המייצג אוכלוסייה מסוימת. משה ומלכה מגלמים שתי דמויות המחפשות זהות, אך חיות בזהות שאר. הם משקרים, מפברקים ואף מנסים להתקומם נגד מר גורלם, אך ללא הצ'לחה. באופן מוזר מאוד שתי דמויות, שלכאורה שונות זו מזו באופן קיצוני, מוצאות קשר עמוק ביניהן רק בגלל אותן רצון עז לקבל ולתת אהבה כנה ואמיתית, שלא זכו בה במשך כל חייהן.

התפקיד של גיל כחי הוא הרביעי שבו, לפי דבריו, אני קורע את נשמתו ומאבד את העשתונות. שלוש ההצגות האחרות שבהן היתה מצידו, לדבריו, השקעה נפשית עצומה והתמורדות ריגשית לאיקלה:

● במחזה האמריקאי של אדוארד אולבי, סיפור נחיות. גילם את הבחור האמריקאי שאיבד את כל תיקותיו והחליט להתאבד.

● במחזה אנדרטה הפוכה של יוסף מונרי, שבו גילם את הסופר, שהוא בעצם יוסף מונרי, ובאחת הסיטואציות הדראמטיות גם את אדולף היטלר, במי צב דימיוני כזקן תרה.

● דמותו של אלכסנדר פן. לא זו בלבד שזו דמות קשהלימשחק, אלא שגם העובדה שאנשים רבים הכירו אותו ושאשתו ובנותיו חיות, היקשתה על ביצוע המלאכה.

**חלק מגופי**

**ר ססטיבל עכו** הועלתה חי עשר פעמים, ובעתיד היא תועלה שוב, ולכן עדיין לא סיים את תפקידו.

אני מרגיש שהפצעים עדיין פתוחים, ולא שודרו מספיק לקהל. האמת היא שנקשרתי מאוד לדמות הזו, ולי הפרד ממנה עתה זה יהיה משכר די קשה עבורי.

אני מרגיש מעין מוות בוועידה אני פיו, פרידה מאדם יקר וקרוב לי. זה כמו להיפרד מחלק של גופי, מחלק של בשרי. משכר כזה גורם לי לדיכאון. זו הרגשה של חוסר טעם בשום עשייה, חוסר רצון להתחיל במעשים חדשים ולהיות שרוי בצער מתמיד. אותו המשיך בר נותן אותותיו אפילו בפעולות היומיות.

לדבריו, כתפקיד הקוקסינל אירע לו דבר שלא קרה לו בעבר. הוא נכנס לחדרה בגלל הספק, שמא ההצגה עליו לה שלא להמשיך ולהופיע אחרי פסיטיבל-עכו. בכיתי שבוע ימים. זה לקום בבוקר ולפרוץ בככי. אמנם לא אמרו לי שההצגה לא תועלה, אך האולי שלט באוויר. לא הייתי מוכן לחשוב על מצב שבו סיימתי את תפקידי כבר אחרי הפסטיבל.

לא אגזים אם אומר שלוקחים לי את הילד שלי. את הילד שלי עלולים להרוג ללא רחמים. רק לפני שלושה ימים התברר לי שההצגה לא סיימה את תפקידה, ושהיא תמשיך לעלות. את מה שאירע לי אני משווה לאשה בה ריון. ההריון זה ההצגה. האולי סכיב חי משול היה בעיני לאולי שעלול להיות מר לאשה הרה, שהולדת ילדה עומד בספק.



אל דעת העולם הזה  
**מחזאי סיאס**  
אלוהים שפך את מוחו...



**משה (אבוטבול) ומלכה (אלון) בסצינה מתוך "חי"**  
שמן בדמות נבר או אשה

שירתו כנעני-הבידור של צה"ל. מאז ועד היום נמשכת הידידות בין השניים ועוברת לפסים מיקצועיים משותפים. גיל, גבוה, נאה, הוא טיפוס מיוחד, אולי בגלל הרגישות הגבוהה שלו. כפיו עברתי רוטה, שבולטות בה ההרגשות של ח' ע', ר', המוכירות את עברו כקרי יין. כיום הוא עובד על המחומר צד בצד של תיאטרון החאן. סנינים של תיאטרון הטימטה. על חזרות לקראת ערכי-שירים של ניסים אלונים וגם חזרות על יצירה מוסיקלית חדשנית.

תפקידו בחי קשה מכחינה ריגשית: קשה לי מאוד לראות את מערכת-היחסים של הקוקסינלים, שנידחות על ידי החברה ומבוזות. אין הן יכולות לעי סוק אלא רק בזנות, עובדה המוסיפה השפלה ולעג למצבן שהוא בכיר. הקוקסינל בחי דרשה ממני להיות חשוף לרגשות הכואבים ביותר, ולפני עים המוגלתיים של הנשמה. אני מחטט באותם פצעים עמוקים לעיני עצמי ולפני הקהל.

שבה גילמתי את אלכסנדר פן לא הלכתי להיפגש עם בנותיו ואשתו. מכחינה מסוימת המחזה אינו ריי אליסטי. ראשית בשל העובדה שעל בני מה אחת משחקים סיטואציות שונות ומנוגדות, כמו בבית-שימוש, בבית-כני סת ועוד, עם שינויים קטנים בתפאורה. חלק מאי-המציאותיות נובע גם מסיג נון כתיבתו של יוסי סיאס במחזה הזה, המערכת סימולטנית שפה פיוטית עם שפת-דחוב, ובחיי היום-יום קשה למי צוא אדם המדבר בצורה שכזו. כמו המילים שאומרת מלכה הקוקסינל עוזר בתחילת המחזה על קליינט שלה: ויז'בונבוניירה שלו. מתוק מדי, נמס מהר. כמו דג עטוף בנייר של עיתון-כסף, קופצ'דוף, ובסוף גוסס."

**אהבה כנה**

את יוסי סיאס, בן גילו, הכיר גיל עוד מהשרות הצבאי, כאשר הם

הכנינות שערך התיאטרון לנערים רבים, ובראשונה מצא את עצמו על קרשיה-בימה. מאז ועד היום לא הפסיק לשחק על בימות מיקצועיות. בתחילת שרותו הצבאי הוצב בתי אטרון-צה"ל, וכבר באותה שנה שיחק במחזה המושבה. מאוחר יותר פירק הרמטכ"ל רפאל איתן את התיאטרון, ובתחילת הוקם מסך קטן משני שחי קנים: גיל אלון ודן תורן. אחרי השרות הצבאי סיים שלוש שנות-לימוד בבית הספר למישחק של ניסן נתיב. איך למד את התפקיד בחי? העובי דה שלא נפגשתי עם קוקסינלים לצורך מיקצועי אינה אומרת שלא הבנתי את תפקידי, ושלא נכנסתי לעובייה-קורה של המציאות שבה חיות. צריך להי בין שהמחואי, יוסי סיאס, הכיר היטב את סיגנון-חייהו והתנהגותו, ודאג להי עכיר זאת דרך כתיבתו בצורה מאוד מוחשית, ברורה ואתגנטית. כדי לשחק רוצח לא אמורים לרצוח או להתוכב בקירבת רוצחים. בהצגה

הכרת עולם הקוקסינלים היא טיבעית. הן חלק בלתי-נפרד מהנוף וההווה התל-אביבי. אני מאוד כואב את כאבן, במי יוחד מפני שהן חיות כהרגשה שאין להן מה להפסיד כמסכת-חייהן האומללה. הן נמצאות בתחתית הסולם האנושי, והחכרה רוחה אותן. רובן, מחוסר בריי רה, עוסקות רק בזנות. גיל (28) נולד ברמת-גן, הוא זוכר את עצמו כתלמיד לא-מוצלח ורחוק מלהיות הילד המכין את שיעוריו. למה? מכיתה א' היה עטוק בכניית תפאורות ומסכים לתיאטרון-בבובות, ומאוחר יותר הקדיש את כל מירצו לתיאטרון. בכיתה-הספר התיכון התקרב לתיאטרון. דרישתו להקים חוגלתיי אטרון הקבלה כחייב על-ידי המנהל. כבר בכיתה השנייה בתיכון הועלתה ההצגה מיסים ומינבעוט. תפנית חדה בקאריירה שלו התר-חשה באותה שנה, כאשר הבימה העל-בה את המחזה אויב העם. והיה צורך שיחקו בגיל 16. גיל נכחר בעיקבות